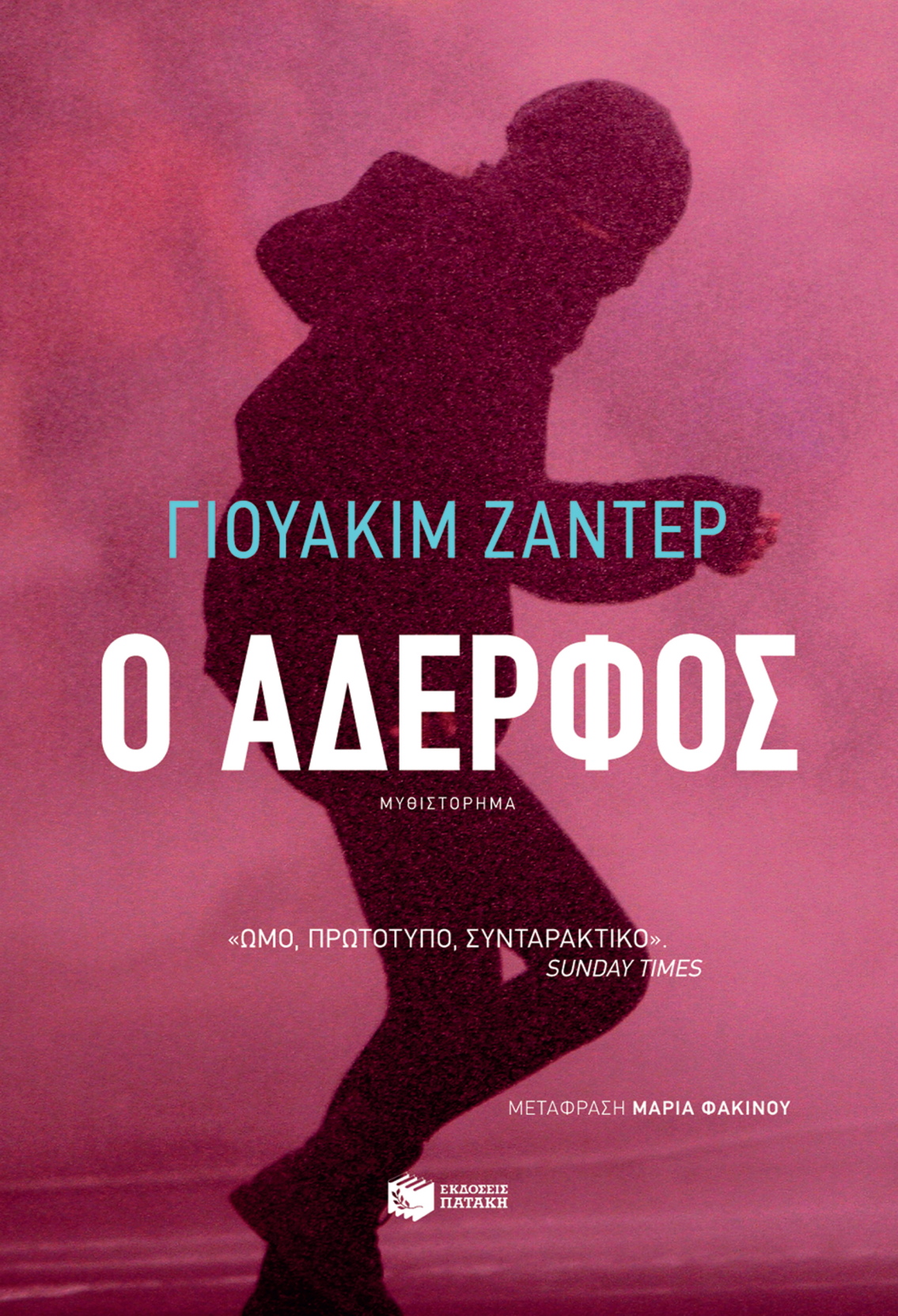

ΓΙΟΥΑΚΙΜ ΖΑΝΤΕΡ

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«ΩΜΟ, ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ, ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ».

SUNDAY TIMES

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ

ΓΙΟΥΑΚΙΜ ΖΑΝΤΕΡ

Ο αδερφός

μυθιστόρημα

Μετάφραση

ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 415

Γιούακιμ Ζάντερ, Ο αδερφός

Τίτλος πρωτοτύπου: *Orten*

Μετάφραση: Μαρία Φακίνου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Φιλμ-Μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Joakim Zander, 2015

Published by agreement with Ahlander Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2014

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάιος 2018

KET 9060 ΚΕΠ 300/18

ISBN 978-960-16-7569-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στους γονείς μου

Πλήρωσα την προδοσία μου
αλλά τότε δεν ήξερα ότι
είχες φύγει παντοτινά
και πως θα γινόταν
σκοτάδι.

ΖΜΠΗΓΚΝΙΟΥ ΧΕΡΜΠΕΡΤ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μπέργκορτ
Χειμώνας 2011

ΚΙΝΟΥΜΑΣΤΕ σκυμμένοι μέσα στο Μπέργκορτ το βράδυ, η ορμή μας σε τέλεια διαβάθμιση, ο σχηματισμός μας σφιχτός και συμπαγής. Είμαστε σιωπηλοί, τα μάτια μας τρύπες από καρφίτσα ή παύλες. Είμαστε οι X-Men, ο Λόχος των Αδερφωμένων, οι επίλεκτοι.

Ένα αυτοκίνητο καίγεται στην Ντριβεντσβέγκεν και ακούμε το παρμπρίζ που εκρήγνυται από τη θερμότητα, βλέπουμε το τζάμι να θρυμματίζεται πάνω στο χιόνι σαν πάγος, διαφανή θραύσματα ματαίωσης και απόλαυσης. Απόψε είναι όπως κάθε άλλο βράδυ του φετινού χειμώνα, μόνο που τα παιδιά δεν μπαίνουν πια καν στον κόπο να καταφύγουν τρέχοντας στην πεζογέφυρα πάνω από τις γραμμές του τρένου. Στέκονται τόσο κοντά, που φλόγες αντανakλώνται στα ορθάνοιχτα μάτια τους, και το δέρμα τους στο τέλος τσουρουφλίζεται. Γνωρίζουν επακριβώς πόση ώρα χρειάζεται μέχρι να σιγήσουν οι σειρήνες. Δε βιάζονται καθόλου, δεν έχουν προθεσμίες να προλάβουν, ούτε καν κάτι που να πρέπει πια να αποφύγουν.

Όμως εμείς δε σταματάμε, ο σκοπός μας είναι σημαντικότερος, δεν είμαστε πια παιδάκια που απλώς βάζουν φωτιά σε αυτοκίνητα. Είμαστε αετοί και γεράκια, αρπακτικά με κοφτερά νύχια, μυτερά δόντια και μεγάλες ορέ-

ξεις. Ο Λόις, ο Ρέβεν, ο Μεχντί και ο Μπάουντου. Γυρίζω το κεφάλι και βλέπω τ' αδέρφια μου –σικιές μέσα στη λάμψη της φωτιάς– και νιώθω κάτι μες στην καρδιά μου να φουσκώνει. Έχω πάψει να σε κυνηγώ. Άρχισες να τα εγκαταλείπεις όλα αυτά πριν πολύ καιρό. Και παρόλο που η σκιά σου εξακολουθεί να πέφτει πάνω στους γκριζούς τοίχους του δωματίου μας κάθε βράδυ που ξαπλώνω στο κρεβάτι μου, οι φίλοι μου –τ' αδέρφια μου– είναι αυτοί που μου μοιάζουν. Χαμένοι και ανίδεοι. Κενοί και κουρασμένοι.

«Ει, Φαντί;»

Η φωνή του Μπάουντου είναι ψηλή και ρηχή, σαν να μην μπαίνει αρκετός αέρας στα πνευμόνια του.

«Βούλωσ' το, παλιαδερφή» λέει μέσα από τα δόντια του ο Ρέβεν.

Του ρίχνει μια αγκωνιά στον ώμο σπρώχνοντας τον Μπάουντου βαθιά μες στο χιόνι.

«Κόφ' το» λέω. «Τα πράγματα είναι σοβαρά τώρα, το καταλαβαίνετε;»

«Μα...» λέει ο Μπάουντου.

«Κομμένα τα “μα”, σαρμούτα*».

Ο Ρέβεν σφυρίζει πάλι μέσα από τα δόντια του και σηκώνει το χέρι.

«Λοιπόν, είσαι σίγουρος για τον κωδικό της πόρτας;»

Ο Μπάουντου συνεχίζει, ενώ κάνει ένα βήμα προς τα πίσω για να αποφύγει το χτύπημα.

«Είσαι σίγουρος ότι δεν τον άλλαξαν;»

Το τσιμέντο δεσπόζει αποπάνω μας, μας περιβάλλει, μας κρατά γερά δεμένους. Ο αέρας είναι παγωμένος και μυρί-

* Υβριστικός όρος, θηλυκού γένους, από τα αραβικά. Σημαίνει «πόρνη». (Σ.τ.Μ.)

ζει γκάζι που καίγεται. Ανασηκώνω τους ώμους, νιώθω τα πνευμόνια μου να σφίγγονται. Νιώθω αυτό που νιώθω πάντα: δεν ξέρω τίποτε, δεν είμαι σίγουρος για τίποτε.

«Ναι, γαμώτο μου» λέω. «Οπότε βουλώστε το».

Περιμένουμε μες στο σκοτάδι απέναντι από την Πλατεία Πειρατών, κι ας είναι άδεια, κι ας είναι μιάμιση το πρωί. Περιμένουμε μέχρι να ακούσουμε τις σειρήνες στη λεωφόρο να σκίζουν την ησυχία, περιμένουμε μέχρι να δούμε τον ουρανό πάνω από την παιδική χαρά να φωτίζεται από γαλάζια φώτα. Περιμένουμε μέχρι να δούμε την παχουλή φιγούρα του Μεχντί να βαδίζει αργά πάνω στο παγωμένο λιθόστρωτο έξω από το κεμπαμπτζίδικο του Σάμι, τα βήματά του πνιχτοί γδούποι μες στο χειμωνιάτικο σκοτάδι. Οι σειρήνες δεν ακούγονται πια, μόνο παιδιά που φωνάζουν ενώ διασχίζουν την πεζογέφυρα προς την αντίθετη κατεύθυνση.

«Όλα εντάξει» λέει βαριανασαίνοντας ο Μεχντί, τα πνευμόνια του σφυρίζουν από το άσθμα. Σκύβει μπροστά μ' ένα βογκητό. «Μόνο πυροσβεστική, δε στέλνουν καν αστυνομία πλέον».

Γνέφουμε όλοι με το κεφάλι σιωπηλοί, αγέλαστοι σαν σε κηδεία. Τα πράγματα είναι σοβαρά τώρα. Το κλειδί καίει μες στην τσέπη μου, ο κωδικός μες στη μνήμη μου. Σκύβω προς τα πίσω και αφήνω το βλέμμα να περιπλανηθεί απέναντι στην πλατεία και έπειτα ψηλά – στα παράθυρα που είναι καλυμμένα με τα κολλώδη αποτυπώματα παιδικών χεριών, στη ραγισμένη πρόσοψη, στις μπερδεμένες γρίλιες, στις κουρτίνες από σεντόνια, στα δορυφορικά πιάτα, στις σημαίες της Σομαλίας, και έπειτα πάνω στη στέγη και πιο πέρα. Ο ουρανός είναι μαύρος και παγωμέ-

νος, ούτε τα αστέρια δεν έχουν βγει απόψε, ούτε καν μία θλιβερή φλοίδα του φεγγαριού, μόνο αδειανά, μαύρα σύννεφα και κενό. Και πάλι, αφήνω το βλέμμα να σταθεί εκεί, τόσο παγωμένο όσο τα δάχτυλά μου και η βραδιά. Αυτή είναι η αληθινή επιλογή. Εσύ ή τ' αδέρφια μου.

Τραβάω βίαια το βλέμμα από τον ουρανό, σαν κάποιος που ξεκολλάει τη γλώσσα του από τον παγωμένο ιστό της σημαίας, και λέω: «Τι περιμένετε; Γιάλλα!».

Διασχίζουμε βιαστικοί την πλατεία σε σχηματισμό, με τέτοια μυστικότητα σαν γαμημένα ντρόουν. Είμαστε μία μονάδα, είμαστε κακοποιοί, είμαστε οι επίλεκτοι. Είμαστε αθόρυβοι, μόνο αχνός βγαίνει από τα στόματά μας, μόνο ανάσα και αίμα κυλούν ορμητικά μέσα στα αυτιά μας, μόνο εμείς και η αποστολή μας.

Είναι εύκολο. Πατάω τον κωδικό της εξώπορτας, ούτε γυρίζω να κοιτάξω πίσω μου. Μπαίνουμε όλοι μέσα, και μετά κάνω αυτό που έχω δει εσένα να κάνεις – πηγαίνω κατευθείαν στο λευκό πληκτρολόγιο, η καρδιά μου χτυπά δυνατά, πατάω τον κωδικό και βλέπω ένα ΑΠΟ πάνω στην οθόνη, μόλις ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου αναμονή μέχρι τον μακρόσυρτο ήχο που σημαίνει ότι λειτούργησε, και είμαστε μέσα. Ψιθυρίζουμε στα γρήγορα «κόλλα το» ο ένας στον άλλο, έπειτα σιωπή, οι φακοί ανάβουν και κατεβαίνουμε τον διάδρομο για το στούντιο.

Δύο MacBook πάνω στο τραπέζι στην αίθουσα του μιξάζ. *Τσακ!* Δικά μας τώρα. Δύο Samsung που φορτίζουν. *Τσακ!* Δικά μας τώρα. Τρία μικρά τάμπλετ. *Τσακ!* Μικρόφωνο και κιθάρες. Κοιταζόμαστε αναμεταξύ μας. Χέσ' τα. Πολύ βαριά. Σκύβω κάτω από το τραπέζι μιξαρίσματος, ανακούρκουδα, ψαχουλεύω μες στο σκοτάδι ώσπου το βρίσκω. Τραβάω αργά το κουτί παπουτσιών Nike. Το ανοί-

γω, φέρνω το πρόσωπό μου πιο κοντά και αφήνω τη γλυκιά μυρωδιά του χόρτου να με κατακλύσει.

«Έι».

Σηκώνω ψηλά ένα τσιγαριλίκι για τ' αδέρφια, τα μάτια τους ορθάνοιχτα καθώς γνέφουν επιδοκιμαστικά με τους αντίχειρες υψωμένους. Αλλά υπάρχει κι άλλο. Το είδα όταν ήμουν εδώ μαζί σου, είδα τον Μπλάκαϊ να παίρνει δύο χιλιάρια και να τα δίνει σε έναν μαλάκα που του είχε γίνει τσιμπούρι για να αγοράσει αλκοόλ. Τότε ήταν που μου πέρασε για πρώτη φορά από το μυαλό, τότε γεννήθηκε η ιδέα.

Γλιστρώ στο άλλο δωμάτιο, στο γραφείο. Τραβάω το πάνω συρτάρι, αλλά είναι κλειδωμένο. Πακέτο.

«Ρέβεν!» ψιθυρίζω προς το στούντιο. «Κατσαβίδι».

Ο Ρέβεν είναι ο βασιλιάς του κατσαβιδιού, του σκαρπέλου και του λοστού. Δεν υπάρχει παράθυρο ή πόρτα που να μην μπορεί να ανοίξει – οπότε αυτό είναι εύκολο. Στηρίζεται στην επιφάνεια του γραφείου, σκύβει, και το συρτάρι αναπηδά και πετάγεται έξω. Το κουτί που φυλάνε τα χρήματα είναι πράσινο και βαρύ, και σταματώ τον Ρέβεν για να μην το παραβιάσει.

«Χέσ' το» του λέω. «Θα το κάνουμε αργότερα».

Και μετά όλα έχουν τελειώσει. Βγαίνουμε από την πόρτα τρέχοντας σαν το νερό, τα χέρια μας γεμάτα λάφυρα, κατηγορίζουμε στην παιδική χαρά όπου μοιράζουμε στο περίπου τα πράγματα. Εγώ κρατάω το κουτί με τα λεφτά και ένα MacBook.

«Μη σας πάρουν χαμπάρι. Τα λέμε την Πέμπτη».

Και μετά όλα έχουν τελειώσει. Η νύχτα είναι παγωμένη και κενή και ήρεμη. Ούτε τα αυτοκίνητα δεν καίγονται πια και η εξάντληση με κατακλύζει σαν ένας ωκεανός, σαν

χιόνι, σαν σκοτάδι, και γυρίζω σπίτι τρεκλίζοντας, ήρεμος και κενός, καμία σχέση με αυτό που περιμένα.

Στο δωμάτιό μου το γκριζοκίτρινο φως από τη λάμπα του δρόμου έξω από το παράθυρό μου δε με αφήνει να ησυχάσω. Βρίσκει δρόμο και τρυπώνει κάτω από τα βλέφαρά μου και μπαίνει στις κόρες, ακόμα και όταν κλείνω τα μάτια και χώνω το κεφάλι μου μες στο μαξιλάρι με τα εξογκώματα. Ότι κι αν κάνω, δε με αφήνει να κοιμηθώ. Τελικά, τα παρατάω, ανοίγω τα μάτια και ανακάθομαι στο κρεβάτι, όμως δεν ανάβω το φως. Ο χρόνος γίνεται αργός και αλλάζει σχήμα ώσπου τελικά σταματά τελείως, και ακούω την πόρτα του δωματίου μου να τρίζει, το πάτωμα να κάνει κρότο. Δε γυρίζω, κρατώ σταθερό το βλέμμα μου στον τοίχο.

Φέρνεις μαζί σου τον χειμώνα μες στο δωμάτιο και κάθεται στο κάτω μέρος του κρεβατιού. Ο αέρας στέκεται ακίνητος.

«Θυμάσαι όταν ήμασταν μικροί;» ξεκινάς. «Πρέπει να ήσουν περίπου δέκα; Θυμάσαι όταν άρχισα να λέω ότι έπρεπε να φύγω μακριά αποδώ;»

Ξέρω τι πρόκειται να μου πεις, είναι μία από τις ιστορίες μας, μέρος της μυθολογίας μας, όμως δε μιλάω. Μόνο κάθομαι εκεί, κενός, με την πλάτη μου ίσια.

«Είχα τσακωθεί ακόμα μία φορά μαζί τους. Δε θυμάμαι ποιος ήταν ο λόγος. Κάποια χάρα, κάποια μαλακία, ποιος ξέρει; Και έφυγα απ' το σπίτι, ήταν αργά όταν επέστρεψα. Και εσύ ήσουν πολύ μεγάλος για να παίζεις με τα βρομο-Λέγχο σου – από το μαγαζί με τα μεταχειρισμένα, θυμάσαι; Όταν όμως επέστρεψα, είχες βάλει όλα τα γαλάζια τουβλάκια πάνω σε μια από τις πράσινες βάσεις, κάποια άσπρα

εδώ κι εκεί, και το ακούμπησες στο κρεβάτι μου πριν πας να κοιμηθείς. Το θυμάσαι;»

Γνέφω αδύναμα με το κεφάλι. Θυμάμαι. Όλα τα θυμάμαι.

«Θυμάσαι τι είχες φτιάξει;»

Δε μιλάω. Ήταν πάρα πολύ παλιά. Πάρα πολλά έχουν συμβεί από τότε.

«Είπες ότι ήταν ένας ωκεανός. Ότι μας είχες φτιάξει έναν ωκεανό για να φύγουμε πλέοντας πάνω του. Και θα έφτιαχνες και μία βάρκα για να φύγουμε πλέοντας πάνω της».

Το νιώθω να καίει πίσω από τα βλέφαρά μου και μες στο στήθος μου. Τα νιώθω όλα να γκρεμίζονται, να πνίγονται στο παρελθόν, να πνίγονται στο μέλλον. Δε χρειάζεσαι νερό για να πνιγείς.

«Όμως ποτέ δεν κατασκεύασες αυτή τη βάρκα, Φαντί, μόνο τον ωκεανό».

Θέλω κάτι να πω, να προσπαθήσω να εξηγήσω, να σε παρακαλέσω να με συγχωρέσεις, συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με. Αλλά ξέρω ότι το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σιγοκλαίω, το μόνο που κάνω είναι να προκαλώ χάος και άγχος. Καθόμαστε σιωπηλοί.

Έπειτα, τελικά: «Ίσως τελικά να έχεις φτιάξει αυτή τη βάρκα, Φαντί» λες. «Αλλά χωράει μόνο έναν».

Γυρίζω τελικά και σε κοιτάζω. Είσαι κουρασμένη και αδύνατη, το δέρμα σου χλωμό μέσα στον χαμηλό φωτισμό. Από μικρός ήξερα ότι ήσουν για άλλα πράγματα. Αλλά ποτέ δε σε έχω δει έτσι.

«Τι εννοείς;» λέω.

Είσαι τόσο θλιμμένη όταν με κοιτάξεις. Όχι απογοητευμένη, ούτε θυμωμένη. Απλώς θλιμμένη.

«Τι νόμιζες; Δε θα καταλάβαιναν ποιανού ο κωδικός χρησιμοποιήθηκε; Όλοι έχουν τον δικό τους κωδικό για το στούντιο. Έτσι πάντα ξέρεις ποιος ήταν εκεί και πότε. Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που θα ελέγξει αύριο ο Χόρχε, και θα δει ότι χρησιμοποιήθηκε ο κωδικός μου, έτσι δεν είναι;»

Τι πρέπει να κάνω; Η ντροπή καίει μέσα μου. Προδοσία. Η γαμημένη η βλακεία μου. Είμαι ένας χάνν – ένας προδότης. Έπειτα έρχεται ο τρόμος.

«Ο Χόρχε και ο Μπλάκαϊ» λέω. «Θα με σκοτώσουν».

«Όχι αυτοί» λες εσύ. «Αλλά μάλλον ο Μπιζ ή ο Μαχμούντ ή ο Ρώσος».

Τώρα νιώθω τα δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά μου. Τα δάκρυα είναι ντροπιαστικά, βεβαίως, όμως ο φόβος με παραλύει.

«Φαντί, χαμπίμπι» λες. «Πώς γίνεται να είσαι τόσο ηλίθιος, γαμώτο; Το ξέρεις ότι δε θα αρκεστούν μόνο στο να πάρουν πίσω τα πράγματά τους. Όποιος κάνει κάτι τέτοιο στην Πάιρατ Τείπς... Γαμώτο σου, Φαντί, δεν έχουμε κάτι άλλο για να είμαστε περήφανοι. Όποιος κάνει κάτι τέτοιο είναι προδότης. Για το Μπέργκχορτ. Κανείς δεν πρόκειται να κουνήσει το δαχτυλάκι του για να τους σταματήσει».

Μέσα από τα δάκρυά μου, σε βλέπω να σηκώνεσαι από το κρεβάτι και να πηγαίνεις στην ντουλάπα σου. Σπανίως έρχεσαι εδώ, μόνο λίγα βράδια της εβδομάδας, αλλά ξέρω ότι εδώ φυλάς τα τετράδια ιχνογραφίας σου. Τώρα τεντώνεις το χέρι στο επάνω ράφι, ψαχουλεύεις γύρω από σημειωματάρια και βιβλία και τα ρίχνεις μέσα σε ένα σακίδιο της Πάιρατ Τείπς μαζί με το σουηδικό λεξικό σου.

Φαντάζει τόσο μακρινό πια, η πίστη μας ότι θα ήταν

αρκετό να μάθουμε όλες αυτές τις λέξεις. Σταματάς, βγά-
ξεις το λεξικό, το ακουμπάς στο κρεβάτι.

«Καλύτερα να το πάρεις εσύ» λες. «Δεν το χρειάζομαι
άλλο».

Κρύβω το πρόσωπό μου με τα χέρια μου, δε σε βλέπω
πια.

«Πώς το ήξερες;» ρωτώ χαμηλόφωνα. «Πώς ήξερες για
την Πάιρατ Τείπς;»

Ρίχνω μια κλεφτή ματιά μέσα από τα χέρια μου, πώς
ανασηκώνεις τους ώμους, πώς κουνάς το κεφάλι σου.

«Σε είδα στη γέφυρα σήμερα το απόγευμα, να καπνίζεις
το ένα τσιγάρο πίσω απ' τ' άλλο. Προφανώς κάτι σκάρω-
νες. Δεν ήσουν και πολύ ήρεμος, Φαντί. Μετά έμαθα για
τη διάρρηξη. Ένα κι ένα κάνει δύο. Δεν είμαι βλάκας».

«Τι θα κάνεις;» λέω. «Πού πας;»

«Δεν έχει σημασία. Καλύτερα να μην ξέρεις τώρα. Θα
επικοινωνήσω μαζί σου αργότερα».

Κάθεσαι ανακούρκουδα μπροστά μου, παίρνεις με τη
βία τα χέρια μου από το πρόσωπό μου, με αναγκάζεις να
σε κοιτάξω.

«Άκου» λες, και η φωνή σου είναι τόσο αυστηρή, που
κάνει την ατμόσφαιρα γύρω μας να τρέμει. «Απ' όσο γνω-
ρίζουν, εγώ βρισκόμουν στο στούντιο χτες βράδυ. Είναι ο
δικός μου κωδικός. Αν εξαφανιστώ μέσα στη νύχτα χωρίς
να πω λέξη, τότε δεν υπάρχει κανένας λόγος να υποπτευ-
θούν άλλον».

Κρατάς τους καρπούς μου, το βλέμμα σου στυλωμένο
μες στα μάτια μου, μέσα από τα δάκρυα και την ντροπή
μου, μέσα από τους καθρέφτες και τους καπνούς της ψευ-
δαίσθησής μου, κατευθείαν μέσα σε αυτό που είμαι, κα-
τευθείαν στον πάτο.

Δεν ξέρω τι να πω. Ανοίγω το στόμα μου και το κλείνω,
προσπαθώντας να κοιτάξω αλλού, αλλά δε μ' αφήνεις.

«Μα δεν καταλαβαίνω» δοκιμάζω.

«Είναι απλό, χαμπίμπι» λες. «Τελικά, μου κατασκεύα-
σες μία βάρκα».

Χαϊδεύεις τα μαλλιά μου.

«Συγχώρεσέ με» λέω. «Συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με».

Κλείνω τα μάτια και νιώθω τα στεγνά χείλη σου στο
μάγουλό μου. Όταν ανοίγω ξανά τα μάτια μου, έχεις φύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Μπρούκλυν, Νέα Υόρκη
Πέμπτη 13 Αυγούστου 2015

Η ΑΙΣΘΗΣΗ του τσιμέντου μέσα από το λεπτό στρώμα στο πάτωμα· ένα φορτηγό που περνά με τόσο μεγάλο πάταγο από τον δρόμο, ώστε κάνει τα βρόμικα τζάμια να τρέμουν· σποραδικές φωνές και τακούνια που χτυπάνε πάνω στην άσφαλτο· σειρήνες στη Λεωφόρο Ατλάντικ· ζέστη που γίνεται βασανιστική· ο σφυγμός σου που αντηχεί ανάμεσα στους πλίνθινους τοίχους· το κλειδί στην πόρτα.

Η Γιασμίν ανασηκώνεται. Ξυπνάει αμέσως, μάτια ανοιχτά, έτοιμα για τα πάντα, ή σχεδόν τα πάντα. Όλοι αυτοί οι ήχοι, και το φως από τη λάμπα του δρόμου που πέφτει στο πάτωμα. Σκοτάδι, αντανακλάσεις και σήματα που δεν μπορεί αμέσως να αναγνωρίσει. Μόνο ένα κλειδί στην πόρτα. Κοιτάζει γύρω της, βάζει το χτεσινό μαύρο φανελάκι, φοράει ένα μπλουτζίν, στρώνει τα πλούσια μελαχρινά μαλλιά της με τα χέρια και σηκώνεται αθόρυβα. Το τραχύ πάτωμα είναι αναπάντεχα δροσερό κάτω από τα πέλματά της.

Η κλειδαριά φρακάρει και τσικτσακτσακτσίχ. Το κλειδί μπήγεται απότομα και γυρίζει. Ο ήχος αντηχεί μέσα στο άδειο διαμέρισμα. Από τα παράθυρα μπαίνει τρεμοπαίζοντας γαλάζιο φως από τον δρόμο και πέφτει πάνω στους μισοτελειωμένους καμβάδες που ακουμπούν στους τοίχους.

Είναι στη μέση της νύχτας. Πόση ώρα κοιμόταν; Μήπως έχει κοιμηθεί και καθόλου; Το τζετ λαγκ κροταλίζει μέσα της, λες κι όλες οι αισθήσεις της περνάνε μέσα από μία αδύναμη ραδιοσυχνότητα, κάνοντας τις κινήσεις της αργές και νωθρές. Κουνά το κεφάλι της ξανά, προσπαθώντας να κάνει τον θόρυβο πιο σαφή, προτού αρχίσει να πηγαίνει απαλά προς τον ήχο της πόρτας. Έξω οι σειρήνες αργοσβήνουν στη ραγισμένη ασφαλτο αφήνοντας πίσω τους κάτι που μοιάζει με ηρεμία. Τώρα μόνο ο ήχος του κλειδιού στην κλειδαριά.

Πηγαίνει πιο κοντά στην πόρτα, τόσο κοντά, που τα χείλια της αγγίζουν το μέταλλο, και ψιθυρίζει στα σουηδικά: «Ντέιβιντ; Εσύ είσαι;».

Μες στα πνευμόνια της έχουν απομείνει υπολείμματα από τον αέρα του αεροπλάνου και η φωνή της είναι ξερή και βραχνή. Το κλειδί σταματά να γρατζουνά την κλειδαριά.

«Γιασμίν;» της απαντά εκείνος από την άλλη μεριά.

Ο τρόπος που λέει το όνομά της. Ο εκνευρισμένος τονισμός και ο επιθετικός, ανυπόμονος τόνος. Ότι έχουν χτίσει καταστρέφεται μέσα σε μια στιγμή. Γυρίζει το πόμολο και η πόρτα ανοίγει με έναν κρότο.

Σχεδόν τίποτε δε δείχνει διαφορετικό στο παρουσιαστικό του Ντέιβιντ, ίδιο όπως την προηγούμενη εβδομάδα. Η ίδια απαλή καμπύλη στα χείλια, η ίδια βαθιά αυλακία στο μέτωπό του. Η ίδια κλείδα και το λακκάκι στο αριστερό του μάγουλο, το ξυρισμένο κεφάλι, το ίδιο γκριζο κοντομάνικο με τους ίδιους λεκέδες από αερογράφο και μελάνι· το ίδιο παλιό τζιν παντελόνι που του αγόρασε στη Σιμπούγια στο πρώτο της ταξίδι στο Τόκυο. Υπάρχουν όμως και τα αξύριστα γένια και τα βρόμικα νύχια, το φευγαλέο βλέμμα και τα δόντια που τρίζουν.

«Γιασμίν, μωρό μου!»

Ανοίγει διάπλατα την αγκαλιά του, διασχίζει το κατώφλι, τα δόντια του ένα φωτεινό κίτρινο από τη λάμψη του δρόμου. Εκείνη κάνει ένα βήμα πίσω αδιαφορώντας για την προσπάθειά του να την αγκαλιάσει.

«Μωρό μου, δεν το συνειδητοποίησα... Τι ώρα είναι;» λέει στα αγγλικά.

Πιάνει τον καρπό του ψάχνοντας ένα ρολόι που δεν είναι εκεί, χτυπά ελαφριά τις τσέπες του αναζητώντας ένα κινητό, τελικά το βρίσκει, το βγάζει, και πατά με μανία τα κουμπιά, χωρίς όμως ανταπόκριση.

«Τι διάολο; Ξέμεινα από μπαταρία. Τι ώρα είναι, μωρό μου;»

Πετάει το τηλέφωνο το οποίο αναπηδά πάνω στο πάτωμα. Πηγαίνει ξανά προς το μέρος της, έχει κλείσει σε μια χούφτα τα χέρια του μπροστά του, σαν να θέλει να κρατήσει σφιχτά το πρόσωπό της. Εκείνη οπισθοχωρεί ώσπου στέκεται στη μέση του δωματίου ή του λόφτ, όπως το αποκαλεί ο Ντέιβιντ, παρόλο που δεν είναι μεγαλύτερο από έναν κοιτώνα, κι ας είναι ψηλοτάβανο και γεμίζει καμιά φορά με φως νωρίς το πρωί.

«Γιατί μιλάς αγγλικά;» τον ρωτά.

Σταματά και την κοιτάζει σαν να μην είχε αντιληφθεί κανονικά μέχρι εκείνη τη στιγμή την παρουσία της.

«Πώς μπήκες μέσα;» της λέει στα σουηδικά, με ένα κατηγορητικό ύφος που δονείται από παράνοια και επιθετικότητα.

«Ντέιβιντ» του λέει, το κεφάλι της γερμένο στο πλάι τώρα, σαν παιδί. «Τι συνέβη;»

Στέκεται στη μέση του πατώματος με τα χέρια διπλωμένα στο στήθος. Νιώθει τον θυμό να διεισδύει στον πόνο

και στη σύγχυση εντός της, τον νιώθει να εξαπλώνεται. Υπάρχει μία τρύπα μέσα της, μέσα τους, μέσα σε αυτό το δωμάτιο. Κάθε φορά που νομίζει ότι έχει πιαστεί από τη σαθρή άκρη αυτού του λάκκου, τη νιώθει να υποχωρεί, νιώθει τα δάχτυλά της να αρχίζουν να γλιστρούν μες στο χαλίκι. Όσο κι αν παλεύει, κλοτσάει με τα πόδια και αιμο-ραγεί, δεν έχει κρατηθεί γερά, κι έπειτα πέφτει για πάντα προς τα κάτω.

«Συνέβη;» λέει. «Τι εννοείς συνέβη;»

Ανοίγει το ψυγείο, βάζει και βγάζει πλαστικά δοχεία, τακτοποιώντας ξανά περισσευούμενα φαγητά πάνω στα ράφια. Ένα κουτί βούτυρο πέφτει κάτω, αλλά δε φαίνεται να το προσέχει.

«Ο Τίμμου και η Αΐσα έκαναν πάρτι» λέει. «Μετά βγήκαμε με τον Ρασίντ και κάποιους άλλους».

Γυρίζει προς το μέρος της έκπληκτος: «Τι δουλειά έχεις εδώ; Υποτίθεται ότι θα επέστρεφες την Πέμπτη».

«Πέμπτη είναι» λέει πιέζοντας τους κροτάφους με τα δάχτυλά της. «Ή μάλλον, Παρασκευή πια».

Ο θόρυβος δεν έλεγε να φύγει.

«Ο Τίμμου και η Αΐσα έκαναν πάρτι την προηγούμενη Πέμπτη» του λέει. «Άρα, να υποθέσω, ότι δεν έχεις γυρίσει σπίτι από τότε;»

Ανασηκώνει τους ώμους του σαν να προσπαθεί να σκεφτεί.

«Πέμπτη;» λέει. «Ο Ρασίντ κι εγώ κολλήσαμε με κάτι μπιτάκια που βρήκε. Μετά πήγαμε σε ένα πάρτι στο Μπού-σγουνι. Ήταν και η Λορίν εκεί».

Κοιτάζει σαν να περιμένει κάποιου είδους εύσημα που ανέφερε το όνομα μίας ιδιοκτήτριας γκαλερί για την οποία ξέρουν και οι δύο ότι δεν πρόκειται να εκθέσει ποτέ κα-νέναν πίνακά του.

«Έδειξε να την ενδιαφέρει πραγματικά η καινούρια μου δουλειά, ξέρεις, τα πουλιά και οι εκκλησίες. Σου έχω μιλήσει γι' αυτήν;»

Η Γιασμίν γλιστράει και κάθεται στο πάτωμα.

«Ένα εκατομμύριο φορές, Ντέιβιντ. Αλλά δεν έχεις ζωγραφίσει τίποτε, σωστά; Ούτε μια γαμημένη πινελιά!»

Σηκώνεται πάλι και πηγαίνει στο διπλό στρώμα στη γωνία απ' όπου παίρνει δύο φύλλα χαρτί. Τα ακουμπά αμίλητη στον πάγκο μπροστά στον Ντέιβιντ.

Εκείνος σχύβει μπροστά και τα λοξοκοιτάζει.

«Οχ» λέει. «Χέσ' το. Θα τους πάρει μια ζωή να μας πάνε στο δικαστήριο. Είμαστε καλλιτέχνες, μωρό μου! Οι εξώσεις είναι αναπόφευκτες».

«Το δικαστήριο είναι σε δέκα μέρες, Ντέιβιντ. Και μετά θα είμαστε στον δρόμο, εντάξει; Σου έδινα χρήματα κάθε βδομάδα για να πληρώνεις το νοίκι, γαμώτο. Πού τα ξόδεψες; Σε ναρκωτικά; Σε πάρτι στο Μπούσγουικ;»

Όλο και πιο βαθιά μέσα στον λάκκο. Δεν έχει καν την ενέργεια να το παλέψει.

«Χρειάζομαι ένα ποτό» της λέει και ανοίγει την πόρτα της κατάρψυξης.

Ψαχουλεύει μέσα στον παγωμένο χώρο, ώσπου πιάνει ένα θολό μπουκάλι που το κρατά ψηλά μέσα στην γκρίζα, νυχτερινή αχλή. Το ταρακουνά και το αναποδογυρίζει προτού το πετάξει με όλη του τη δύναμη στον γκρίζο τούβλινο τοίχο. Το μπουκάλι δεν πετυχαίνει το παράθυρο για λίγα εκατοστά και σπάει σε κομμάτια.

«Γιατί διάολο ήπιες τη βότκα;» λέει μέσα απ' τα δόντια του και γυρίζει προς το μέρος της.

Ίσως να είναι η ειδοποίηση της έξωσης, ίσως το ταξίδι της, ή το τζετ λαγκ. Ίσως να είναι ο τελευταίος μήνας, η

θλίψη και η σύγχυση που δεν παύουν να εξαπλώνονται μέσα της. Ίσως να φταίει που ο λάκκος γίνεται όλο και πιο μεγάλος. Ίσως να είναι η βρομιά κάτω από τα νύχια του. Ίσως αυτό να είναι που την κάνει να δει τον σκοτεινό και ματωμένο πάτο της τρύπας. Ίσως να μην είναι τίποτε. Αλλά ξαφνικά ξέρει τι πρέπει να γίνει.

«Ούτε που έχω αγγίξει τη βότκα σου, Ντέιβιντ» του λέει.

Και όχι μόνο αυτό. Η φωνή της δεν τρέμει, δε στρέφει αλλού το βλέμμα της, ούτε υποχωρεί, ούτε φεύγει. Αντιθέτως, διπλώνει τα χέρια στο στήθος της και κάνει ένα βήμα προς το μέρος του. Νιώθει τα γυαλιά να κόβουν σε βάθος το αριστερό της πέλμα, νιώθει πόσο παγωμένα είναι τα θραύσματα, πόσο παγωμένο είναι το αίμα της μέσα στη ζέστη.

Ο Ντέιβιντ είναι έκπληκτος. Αυτό που του λέει δε συνάδει με το παρελθόν τους, ένα παρελθόν γεμάτο επεισόδια όπου εκείνη καταλήγει γονατισμένη στη γωνία να μαζεύει με μια σκούπα τα κομμάτια. Για μια στιγμή δείχνει μπερδεμένος. Τρίζει τα δόντια του.

«Τι διάολο είπες;» Κάνει ένα βήμα προς το μέρος της καθώς η γωνία του στόματός του συσπάται, είτε από το σπιντ, είτε από την ένταση ή την έλλειψη ύπνου.

Η Γιασμίν ξέρει ότι θα μπορούσε να το λήξει τώρα. Θα μπορούσε να υποχωρήσει και να παραδοθεί. Να πιάσει λίγο χαρτί τουαλέτας και να μαζέψει τα ματωμένα θραύσματα. Να κατέβει τρέχοντας μέχρι την κάβα της Λεωφόρου Κλάσσον για να του αγοράσει μερικές μπίρες. Αυτός θα κατέβαζε μονοκοπανιάς έξι κουτάκια και θα φώναζε για λίγη ώρα. Εκείνη θα έστρεφε το μίσος του προς τα έξω, προς τους ιδιοκτήτες γκαλερί και τους ατζέντηδες, και

όλους τους άλλους που ευθύνονται για το γεγονός ότι δεν έχει ζωγραφίσει έναν πίνακα της προκοπής από τότε που ήρθαν στο Μπρούκλυν. Ίσως να μπορούσε να δανειστεί χρήματα από τον Μπρετ για να μη γίνει η έξωση; Να κάνει μερικά ταξίδια στο Τόκυο ή στο Βερολίνο. Να συνεχίσει να κάνει οικονομίες για να αγοράσει το δικό της διαμέρισμα και να εξαφανιστεί κάτω από την προστασία του σκότους. Μπορεί να κάνει ακριβώς ό,τι έχει κάνει εδώ και εκατοντάδες φορές, να αφεθεί να πέσει αργά μέσα στον λάκκο άλλη μια φορά.

Αλλά δεν το κάνει.

«Σ' το είπα ότι ήμουν δέκα μέρες στο Τόκυο» του λέει αντιθέτως. «Και ξέρεις πολύ καλά ότι δεν άγγιξα τη βότκα σου».

Κάνει ένα βήμα προς το μέρος της και για μια στιγμή δείχνει να ζυγίζει μέσα του ό,τι του είπε.

«Όσον καιρό εσύ εδώ έτρωγες για χιλιοστή φορά με τους χαμένους τους φίλους σου τα χρήματα του ενοικίου, εγώ ξεπατωνόμουν για να πάμε παρακάτω, να ξεφύγουμε απ' αυτή την κωλοκατάσταση» συνεχίζει.

Τώρα το έχει παρατραβήξει. Περισσότερο από ποτέ. Όμως η έλλειψη ύπνου την κάνει επιπόλαιη και ευερέθιστη. Για μια στιγμή είναι λες και δεν αποτελεί πια μέρος αυτού του πράγματος, όχι ολοκληρωτικά. Είναι λες και ο τελευταίος μήνας να χαλάρωσε προσωρινά τον σπασμωδικό έλεγχο που είχε πάνω της, λες και αυτό που είχε με τον Ντέιβιντ δεν ήταν πλέον αληθινό, μόνο ύλη και μύθος και όνειρο.

Έχει περάσει ένας μήνας τώρα, ένας μήνας από τότε που εξαφανίστηκε για τα καλά ο Φαντί, ένας μήνας από τότε που το τηλέφωνό της δονήθηκε στην τσέπη της στον υπόγειο,

κάπου ανάμεσα στη Γουέστ Φορθ και στη Σπρινγκ, και ο κόσμος επιβράδυνε γύρω της. Ένας μήνας από τότε που άρχισε να τρέχει να ξεφύγει από τη θλίψη και το παρελθόν της πιο γρήγορα και πιο μακριά απ' ό,τι πίστευε πως ήταν ικανή. Και τότε, πάνω που νόμιζε ότι δεν μπορούσε να ξεφύγει πιο μακριά, πάνω που ένωσε τη φρικτή οδύνη να την καταλαμβάνει, έλαβε το δεύτερο μήνυμα πριν τέσσερις μέρες. Τη θολή εικόνα κάποιου που θα μπορούσε να είναι ο Φαντί στο Μπέργκχορτ. Ο Φαντί πέθανε. Ο Φαντί ζει. Τίποτε πια δε βγάζει νόημα. Δεν υπάρχει καμία συνοχή.

«Κάθαρμα!» φωνάζει τώρα και νιώθει πόσο απότομη και τραχιά είναι η φωνή της.

«Σκάσε!» ουρλιάζει ο Ντέιβιντ, πιο δυνατά και πιο βαθιά.

Έχει σηκώσει το χέρι του μπροστά στο πρόσωπό της.

«Βούλωσ' το! Ποια νομίζεις ότι είσαι; Ε; Τίποτε δε σου χρωστάω. Το ξέρεις».

Στέκεται μια σπιθαμή τώρα μπροστά από το πρόσωπό της, μπορεί να νιώσει τη χημική ανάσα του, να μυρίσει στα ρούχα και στο δέρμα του τον αφύ ιδρώτα έπειτα από δύο γεμάτες μέρες κραιπάλης. Η φωνή του είναι πιο χαμηλή τώρα, πιο απειλητική.

«Ποια διάολο είσαι που μου 'ρχεσαι εδώ μέσα λέγοντας τέτοιες μαλακίες; Αν δεν ήμουν εγώ, τότε θα ήσουν ακόμα στο γκέτο. Αν δεν ήμουν εγώ, θα δούλευες σε αυτό το γαμημένο κομμωτήριο που έβαλε μπροστά η μαμά της φίλης σου, αχάριστο μουνάκι. Ή θα είχες πεθάνει σαν τον καθυστερημένο τον αδερφό σου. Που 'ρχεσαι και μου κουνιέσαι για τα γαμημένα τα ταξίδια σου στο Τόκυο... Λες και δεν ήμουν εγώ αυτός που τα κανόνισε όλα αυτά για σένα. Άντε γαμήσου!»

Νιώθει το σάλιο του στο μάγουλό της και ξέρει ότι όσα της λέει είναι αλήθεια. Το έχει πει πολλές φορές στο παρελθόν. Κι εκείνη το έχει σκεφτεί πολλές φορές στο παρελθόν. Ότι αυτά που του χρωστάει είναι τόσα, που δικαιολογούν τον λάκκο, δικαιολογούν τα πάντα.

Εκείνη τη στιγμή σχεδόν παύει να κρατιέται από την άκρη. Αντιθέτως, κοντεύει να τυλίξει τα χέρια της γύρω του. Κι εκείνος κοντεύει να ακουμπήσει το κεφάλι του στον ώμο της, κοντεύει να φέρει τα χέρια του γύρω από τη μέση της.

Αλλά κάτι έχει αλλάξει απόψε. Είναι λες και μία σκάλα από σκοινί κρέμεται μέσα στον λάκκο, σε απόσταση αναπνοής. Ο θάνατος και η ανάσταση του Φαντί. Ο κόσμος γυρίζει τόσο γρήγορα, που της προκαλεί ίλιγγο. Το ταξίδι ανάμεσα στις διαφορετικές ώρες ζώνης κάνει τα πάντα να μοιάζουν εύκολα και σουρεαλιστικά. Αλλά ξέρει ότι δεν μπορεί να πιαστεί μόνη της από τη σκάλα, τον έχει και πάλι ανάγκη, ακόμα και γι' αυτό. Ίσως κυρίως γι' αυτό. Έχει ανάγκη τα χέρια του για να βγει από αυτό τον απύθμενο λάκκο και να ελευθερωθεί από την ιστορία τους. Τον έχει ανάγκη για να σώσει ό,τι ακόμα σώζεται.

Έτσι οπλίζεται με θάρρος και τραβιέται πίσω αναγκάζοντας αυτή την τρυφερότητα να γίνει μίσος μόνο και μόνο με τη θέλησή της. Τον σπρώχνει με όλη της τη δύναμη στο στήθος και φωνάζει.

Εκείνος παραπατά προς τα πίσω, σατισμένος για μια στιγμή.

«Είσαι μεγάλος απατεώνας» φωνάζει. «Είσαι ένας κα-
ραγκιόζης, Ντέιβιντ! Νομίζεις ότι είσαι καλλιτέχνης...»

Γελάει με ένα κενό, μελαγχολικό γέλιο.

«Καλλιτέχνης! Και γαμώ τ' αστεία! Δεν έχεις κάνει τί-

ποτε εδώ κι έναν χρόνο! Ένας πρεζάκιας είσαι, Ντέιβιντ. Ένα βήμα πριν από τον δρόμο. Και νομίζεις ότι εσύ έσωσες εμένα; Δεν καταλαβαίνεις ότι μόνο εγώ σε χωρίζω από το παγκάκι του πάρκου;»

Δεν προλαβαίνει να πει περισσότερα προτού η γροθιά του τη χτυπήσει στον κρόταφο. Την καίει και το κεφάλι της βουίζει – νιώθει πανάλαφρη. Το δωμάτιο γυρίζει γύρω της καθώς πέφτει προς τα πίσω πάνω στο τσιμεντένιο πάτωμα. Η γεύση του μετάλλου στη γλώσσα της. Έχει τη γεύση της θλίψης και του κενού. Σαν το τέλος της ιστορίας.

Έχει τη γεύση μιας νίκης.

